

камъ да не разрушавашъ моитѣ илюзии. . .
За това не искамъ да ми говоришъ така. . .

Самокосовъ. Добре! Но не бива да се забравя, че вие, женитѣ сте голѣми майстори. Само незнамъ: ако нѣкога бждемъ изненадани, тогава. . .

Елена. Тогава ти ще влѣзешъ въ гардероба. А до като законниятъ си измие ржцетѣ въ кухнята — ти презъ задната врата ще се измъкнешъ благополучно.

Самокосовъ. Дано не става това, а то!...

Елена. Добриятъ генералъ трѣбва всѣкога да има пжтъ за отстѣпление.

Самокосовъ. (На присмѣхъ и закачливо) Отъ где тия стратегически познания?

Елена. Следъ толкова войни, ако поне това не сме запомнили. (Скача, цѣлува го и дълго го гледа въ очи)

Самокосовъ. (Потръпва и погледва изпитателно Елена) Мисля, че ще бжде по-добре да идемъ дома... Имамъ едно предчувствие.

Елена. Вие художниците въ това отношение...

Самокосовъ. Тѣй мисля.

Елена. Но тамъ портиера е. . . . А пъкъ тукъ: мжжа е далечъ; слугинята у съседитѣ. Само двамата сме.

Самокосовъ. (Иронично) Да не сме на третия етажъ — не бнхъ мислилъ.

Елена. Праздни приказки. Който мждрува не познава сладостта на живота. За това нека се почерпимъ. (Отваря гардероба)

Самокосовъ. Какво има въ гардероба?

Елена. Единъ сюрпризъ. . . ,

(Въ това време се чувагъ стѣпки. Блѣсватъ се вратата, но тя е заключена.)